

טיעונים לעונש

ט"ו באב תשע"ח, 27 ביולי 2018. הירח מלא.

9:35 בבוקר שעון תאילנד. 5:35 לפנות בוקר שעון ישראל.

שיחת טלפון ממספר חסום.

"שלום, אני מדברת עם קובי, אבא של אילון?"

"כן" אני עונה. "מי מדברת?"

"אתי, אני קונסולית ישראל בבנגקוק. יש לי הודעה קשה בקשר לאילון".

"מה קרה לו?" "אני מגיב מיד. " אנחנו לא מוצאים אותו" אני מוסיף.

"אני מצטערת לומר לך", היא אומרת בקול חנוק, "שהוא נהרג".

אני צוחק בקול "מההה?"

"מכוננית פגעה בו" היא עונה.

דקלה והבנות לידי. בכל השעה שקדמה לשיחת הטלפון מאתי חיפשנו את אילון. הטלפון שלו לא היה זמין. שאלנו ב-ווטסאפ מספר חברים שלו האם הם יודעים היכן הוא. הסימנים הכחולים על ההודעות לימדו שהם לא רוצים לענות. קוראים ושותקים.

הדקות נוקפות. אי המענה מאילון ומחבריו הופך מכביד יותר ויותר. מדאיג יותר ויותר. דקלה ואני חושבים מהר ועובדים מהר. עוד כיווני חיפוש. עוד שיחות טלפון. אולי מגט טקסי נדע משהו. אני חופר באפליקציה ואין בה כלום שרלוונטי לשעות האחרונות.

אולי הוא נרדם אצל חבר. אולי הסוללה נגמרה. אולי הוא איבד את הטלפון.

שיחת הטלפון מהמספר החסום מייצרת בחדר דממה מתוחה. כולנו דרוכים. שבריר שנייה של צלצול הטלפון מהמספר שאיננו מזוהה מעלה את האדרנלין.

זעקות השבר של דקלה והבנות הוא הדבר הבא שאני שומע. "הוא מת" אני שומע מהן. הן מהדהדות כנראה את מה שאמרתי להן. את מה ששמעתי מאתי. הוא מת.

גם אני נשבר. כאב פיזי תוקף אותי. כאב חד. הכאב הנפשי יבוא אחר כך. ייסורי הגוף והנפש מהצער ומהגעגוע והכאב שהם מביאים יחלו, ולא ירפו. גם בחלוף שנתיים.

אני מנסה בדקות שאחרי לדמיין מה זה שהבן שלי מת. בני הבכור. מה זה שהוא לא יהיה יותר. שלא אראה אותו. שלא אדבר איתו, שלא אשמע אותו צוחק ומצחיק, שהוא לא יגדל, שלא אהיה אבא שלו.

ספקות של ייאוש מתגנבים. איך יודעים שזה אילון, הרי אין לו מסמכי זיהוי. אנחנו לא יודעים מי זיהה אותו. אנחנו לא יודעים שדניאל זיהה אותו. אנחנו לא יודעים שכולם יודעים כבר כמה שעות שאילון נדרס למוות, ורק אנחנו לא.

הספקות עולים גם מדקלה. אני משיב שאם כבר הגיעו למסור לנו הודעה כזאת, זה וודאי. אין עוד אילון שלו אמסלם, שיש לו אבא קובי.

לשאלתי, משיבה אתי שאחי כבר זיהה את אילון. נופל לי האסימון. אם אחי זיהה אותו – משמע חלפו כמה שעות מאז המוות. אנחנו לא יודעים כלום. יש אילון מת. יש זיהוי. יש הודעה. יש דריסה. לא צריך יותר. לא רוצה יותר.

אנחנו בוכים. בוכים בקול שבור. אני עובר מדקלה לאריאל ולאליה ועוטף אותן. דקלה אומרת שנגמרו לה החיים ואני אומר שיש לנו עוד שני שלישי – שתי בנות – לדאוג להן. אני עוטף אותה בגופי הכואב. בוכה ומחריש בכי.

לא יודע כמה זמן עובר. אתי מצלצלת שוב. מציעה עזרה בארגון החזרה ארצה. אומרת ששליח חב"ד בדרך אלינו. הוא יסייע לנו בכל.

אני לוקח שנייה לנשום. הולך לחדר האמבטיה ופותח YNET. כותרת ראשית של העמוד הפותח היא "בן 13 נהרג מפגיעת רכב בתל אביב, נער נוסף נפצע בינוני". אין שמות. הלב שלי דופק בחזקה ובמהירות. אני מתלבט אם לפתוח את הכתבה. קורא ולא מבין ממנה כלום. מראה לדקלה את הכתבה, בלי שהבנות יראו.

לא רוצה להאמין. רוצה לדבר עם מישהו. רוצה לנשום. אין לי מושג מה עושים. פעם ראשונה שאין לי מושג.

הדבר הבא שאני זוכר זה טלפון לאחי. הוא עונה לי בוכה. כרגע הוא יצא, כך אומר לי, מההורים שלנו. לפני זה היה עם יוסי גיסי אצל אמא של דקלה. רק ימים אחר כך אשמע את מלוא התיאור ממנו, כמה מצמרר היה מה שעבר עליו. כמה גדול היה הקושי שלו באותן שעות. השוטרים שדפקו בדלת באמצע הלילה. הזיהוי של אילון באיכילוב. המפגש עם אחיותיי. הרצון שנחסם בהמלצת המשטרה, לצלצל אליי.

הכל איטי. הגוף שלי לא מוכר לי. יש הר געש שהתפרץ עליי, ואני צריך לשחות בתוך הלבנה השורפת ולהישאר איכשהו. לתפקד.

הדמעות שורפות כבר את העיניים. הידיים רועדות. הדיבור איטי. השפתיים יבשות. אין זה קרה לי ומה אני עושה עכשיו.

שליח חב"ד מגיע. אנחנו בחוף ים שאם הייתי צריך לבנות את גן העדן, כך הוא היה נראה. ברגע אחד הפך המקום מגן עדן לגהינום שלנו.

זעקות השבר שלנו נשמעות הרבה מעבר לקירותיו הדקים של החדר. אורחים מהמלון מתגודדים בחוץ. אני שותק. אריאל ואליה לא יודעות

את נפשן. וגם אנו לא. ארבע נפשות הרחק מהארץ, הרחק מאילוני שלנו, שבורים בארץ זרה.

אני מדבר בטלפון על טיסות, דקלה מלקטת שברי מידע, עיתונאים מתקשרים ורוצים לראיין אותי. לא מבין בכלל איך הם עושים את זה. אני עונה בנימוס שזה ממש לא הזמן לדבר עם מישהו זר, באמצע התופת, ולענות על שאלות כמו "תגובה ראשונה"? "האם אוכל לספר עוד פרטים?", "האם נוכל להקליט אותך?"

אני רוצה את אילוני, אני רוצה לחזור ולשנות את המציאות, אני רוצה לחזור אחורה בזמן!

בידיים רועדות אני מחייג להורים שלי, מדבר ולא יודע על מה. כותב לצחי חזי ועידו, מחפש את אמנון ושרון.

אני מקבל מבול של סמסים וטלפונים. המבול הזה ממחיש את המהירות שבה פשטה הידיעה. היו כאלו שהתקשרו כי שמעו ולא האמינו. אינני יכול לענות לרוב המתקשרים והכותבים.

יעברו עוד ימים רבים עד שאצליח להשיב, ואולי יש כאלה שלא השבתי להם כלל.

מזמינים טיסות. אורזים את המזוודות. באיטיות רבה. חזי חברי האהוב מזמין גם עבורו טיסה. זאת הייתה חופשה שתוכננה מראש לכבוד בר המצווה של אילון ויום הולדת 50 לחזי ולי. חזי ואיילת הזמינו גם הם למועדים חופפים. גם צחי אמור היה להיות כמה ימים. חגיגה שלא הייתה.

חזי מחכה לנו בבנגוק. מוכים אנו צועדים בטרמינלים. שלוש טיסות לפנינו. בכל הטיסות אני מחבק את אליה ואריאל לסירוגין. רעש בגופי. רעד, מחשבות אינסופיות על אילון. טיסת לילה. המטוס ישן. דקלה ואני לא. וגם חזי לא. כל אחד מאיתנו עם בת אחרת. שומרים, תומכים, אוחזים. אני מסתכל בתמונות של אילון. חושב עליו בלי סוף. כואב ובוכה.

הדרך ארצה ארוכה. שעות על גבי שעות. הבנות שקטות. רוב הזמן ישנות. שואלות מעט שאלות ומדברות בשקט. כמה אהבה ורוך יוצאות מהן. אליה מראה לנו פוסט שהעלתה על אילון.

נוחתים. משפחה וחברים מחכים לנו. הכל מבולבל. אנחנו חלשים, מולכים בידיים טובות לחדר המתים באבו כביר. לזהות קוראים לזה. זה לא זיהוי. יותר משאני אמור לזהות, אני אמור לחוות את הוודאות. לא רק הוודאות שזוהי גופתו של אילון, מה שעד לפני שעות ספורות היה הילד הכי חי שהכרתי, אלא לחוות שהוא מת. שלא יישארו ספקות. טוב מראה עיניים ממשמע אוזניים.

אנחנו מוכנסים לחדר המתנה. מגיע עובד המכון, לבוש בבגדי חדר ניתוח. זאת אינה הפעם הראשונה שלי במכון. למדתי כאן קורס ברפואה

משפטית. זה כל כך שונה הפעם. מכינים אותנו מה נראה. הכל בעדינות שאין למעלה ממנה. מילים נאמרות בשקט. הגוף מכוסה בסדין והוא שלם אומרים לנו. גם הראש. תיכנסו ברגע שתהיו מוכנים. כל מעבר משלב לשלב נעשה לאט. זה נראה כמו נצח.

אנחנו מוכנים. עומדים. הדלת נפתחת ואנו נכנסים לחדר. ראשו וכתפיו גלויים. הוא שוכב על הגב. עיניו עצומות. הוא שלם. נקי. שערו סתור. אנו מתקרבים ומיד פורצים בבכי בלתי נשלט. התפרצות חזקה. זה כואב. מבע פניו שלו. המנח הניטרלי של פניו יצר חיוך תמידי. גופו קפוא וקשה. כשרק נולד כינינו אותו דולפיין קטן, על שום מנח הלסתות המחייך של הדולפיין.

החום הרב שנבע ממנו כל שנות חייו כבה. הוא מחייך כאילו הוא ישן, אבל חסר משהו. כמה פעמים ראיתי את אילון ישן שינה עמוקה. רואים את ההבדל הדק בין השינה לבין היעדר החיים.

השהייה שם היא כמו מכת ברק. ילד של החיים בחדר מתים. כמה חיים היו בילד הזה.

הבכי קשה. אני מנשק את מצחו. הזמן עומד מלכת אבל מציעים לנו לסיים.

אחר כך יבואו החלומות. התמונה מאבו-כביר לא משה ממני. אי אפשר לגרש אותה.

הכאב והצער הם כמו פטיש אוטומטי. הולם בקביעות. לא מתעיף. הולם והולם. מנתץ, מפרק, מפורר. עוד שכבה ועוד שכבה. חומת מגן אחת, ועוד אחת, ועוד אחת. עד לחומת המגן האחרונה. וכשהאחרונה מתפרקת – גם הנשמה מתפרקת יחד איתה.

התפרקות ששוללת את הנשימה הסדירה, מביאה עצבות נוראית, לאות מתמשכת, שום שמחת חיים, תפקוד מינימלי. ומנגד – החובה להיות אב לאליה ואריאל בנותינו. זה מה שמחזיק.

גם המשפחה והחברים מחזיקים ומחזקים ללא הרף. תועפות של אהבה ותמיכה מורעפות עלינו. מרגע הנחיתה, בהלוויה, בשבעה, וגם בהמשך. תמיכה כחמצן לנשימה, לנשמה.

שגרת היום היא, גם בחלוף שנתיים, שאין רגע אחד של שקט בגוף ובנשמה. כל הזמן אילון רץ במחשבות. כמו פטיפון שלא חדל לעולם להסתובב. לופ אינסופי של מחשבות על אילון. חסר ענק, שלא מרפה. המחשבות על אילון הן כמו איבר נוסף בגוף. איבר שכואב כל הזמן. מציף, מדמיע, מפיל, וחוזר חלילה.

ישנם גם לילות טרופים ללא שינה. חלומות מסויטים. בחלום אחד אילון קרא לי בקולו הכל כך מתוק ומיוחד 'אבא'. בחלום נוסף אני רואה אותו, חי, אוהב בו, בודק שהכל בסדר איתו. מאושר להיווכח שהכל היה חלום, שאתה חי. אבל אז אני מתעורר, מבולבל בשניות הראשונות, וצונח שוב לתהום. מבין שהחלום היה חלום, והמציאות האכזרית לא השתנתה.

לא מזמן חלמתי שאני תופס אותו חזק בשתי הידיים, הנשמה שלי סוף סוף נרגעת תוך כדי אחיזה. אני אומר לעצמי שאני לא משחרר אותך. אבל קורעים אותך ממני. אני נאבק, ומתעורר באמצע המאבק, מזיע והלב שלי דופק בחזקה.

אלו הם ימי, ואלו לילותי.

מה נאלצתי לעשות בשנתיים האלה כדי להקל במעט על הכאב ממותו של אילון? הנה רשימה חלקית: מפגשים עם מומחים לשכול, התנדבות, התעמקות בכל פרטי המוות של אילון, חצי איש ברזל: לשחות במימיו הקפואים של הים האדום בחורף, לרוץ עשרות קילומטרים בשבוע – בחום, בקור ובגשם, לרכב על אופניים בעליות של נס הרים, צובה, צור הדסה ואילת. לשחות קילומטרים בבריכה של 25 מטר אורך, להשתתף באינספור מרוצים, רכיבות אופניים, טריאתלונים, והכל בכדי להשיג הפוגה קלה.

וזה לא הכל: השמעת קול זעקה על מיתות מיותרות ונפשעות. על רוצחי כבישים וההקלות הניתנות להם. על החובה של כולנו לשמור על חייהם של בני אדם בכבישים ועל המדרכות. על הזכות לחיות מבלי להיות חשופים לעברייני כבישים. להשמיע את קולו של אילון המת.

אני רוצה להכיר לך, אדוני השופט, ולך הרוצח של אילון, את מי רצחת לנו. רק קמצוץ מילד שהיה בו הכל.

— סרט בר מצווה —

למעלה משלושים ושלושה אלף בני אדם נדרסו למוות מקום המדינה, למעלה מאדם אחד ביום. ואחד מהם הוא אילוני שלי, שעמד עם דניאל המדרכה, שאמורה להיות המקום הבטוח עבור הולכי הרגל.

בני בכורי, ילד שכולו חיים וחדוות חיים.

אושר וחכמה ויופי ורגש, הר של רגשות,

והומור אדיר, וחן אינסופי.

ילד שמתאהבים בו בשנייה, חבר של חבריו,

ילד של אמת ושל דיוק וחידוד,

נטול פורמליות, חומות ומסכות...

אח אוהב בכל מאודו של אריאל ואליה ומעריץ גדול של שתיהן בשל כשרונן הרב בריקוד ובציור.

עם חמלה וחוש צדק מפותח,

מהיר הבנה וקליטה, שנון ומצחיק.

מדי יום יש רגעי מחנק מחסר וגעגוע. הנפש מיוסרת והגוף צועק.

המחשבות, הכאב הפיסי, הכמיהה לשיחה ולצחוק, לחיבוק, לשהות, לשיתוף, לביילוי, לחופשה משפחתית ורק אני ואילוני האהוב?

באזכרה לאילון במלאת שנה למותו כתבתי כך:

“אילוני שלי -

אינך בבית אבל הבית מלא בך.

בחדרך הריק. בתמונותיך. בסיסמאות עם שמך. בחבריך.

אני נע בין החיים עצמם, לכאב החלל.

ממקום מותך למקום קבורתך.

בין רגעיך הראשונים ועד לרגעיך האחרונים. משחזר. בוחן. מתבונן. מאשים.

אני נע בין זיכרונות שצורכים בי לבין הכמיהה לשלווה רגעית.

רוצה לזכור ורוצה לשכוח. אי אפשר לחיות עם זה ואין מוצא מזה.

כלוא בין קצוות כואבים. כלוא באין מוצא.”

החיים המשיכו. אך לא במסלולם. הטלטלות הפכו לשגרה. גם המשפחה הגרעינית לא שרדה את האובדן.

הסנגור התראיין באולפן YNET ואמר שלא יהיה כאן משפט צדק.¹

https://youtu.be/FwTy_9m9ZmE?t=1

טען גם שהתקשורת מנהלת את המשפט מחוץ לכתלי בית המשפט. טענה קצת מוזרה ביחס למי שהתראיין ללא הרף.

---

¹ ב-17 בספטמבר 2018

גם בראיון לרדיו 103 אמר דברים דומים.²

האמא התראיינה ואמרה שהעולם שלה חרב לא פחות משלנו...

https://youtu.be/Tq_jfcpuw4E?t=152

עוד אמרה שבנה הרוצח התקשר למשטרה אחרי הדריסה וגם הזמין את האמבולנס.

אז הנה, כאן, במקום הזה, שעשה משפט דין וצדק עם הנהג הרוצח, נפריך את המלל חסר הבסיס שהפרחתם כולכם: הוא לא הזמין אמבולנס וגם לא משטרה.

הוא התקשר לבדוק אם יש ביטוח לרכב, לתאם גרסאות בקשר לשתיי האלכוהול המרובה. 'העפתי בן אדם' זה משפט שנאמר כהקדמה לבקשתו למים. הדאגה היא לעצמו בלבד. אנוכיות מפלצתית.

תמונת שתיית המים:

<https://besttv232-ynet-images1-prod.cdn.it.best-tv.com/PicServer5/2018/07/27/8683428/86834188990100980550no.jpg>

התמונה שבה אתה, הרוצח של אילון, עומד על המדרכה בשעה שאנשי מד"א ועוברי אורח מטפלים בדניאל, היא לא רק עדות למעשי שיבוש הראיות בזירת הקטל. היא עדות לאטימות לכל רגש אנושי שקיים, עדות לכך שאתה נעדר רגשות אנושיים בסיסים.

בסמיכות לילד שדרסת זה עתה, שנפצע מנהיגתך הפושעת, אתה עומד שלן ושותה מים. אתה, מכל האנשים בעולם, שאמורה להיות לך בחילה ממעשיך, ממה שאתה רואה, כל מה שקורה בזירה – פשוט לא עושה לך כלום. אטימות מוחלטת.

המכונית בה נהגת עומדת הרוסה לנגד עיניך והיא, ורק היא, מעוררת אותך לפעולה: לבדוק אם יש ביטוח מקיף.

השמשה הקדמית, שהתנפצה מפגיעתה בראשו של אילון, והגנה עליך כך שיצאת ללא פגע, הפגוש וכנף הרכב, עוררו אצלך יותר רגש מאשר אילון המת ודניאל ששוכב ושותה דם.

לאדם במצוקה מציעים לשתות מים. כוס, שתיים. רון הפקח הציע לך מים כמחווה אנושית, הציע לך גם סיוע רפואי. הוא לא ידע מה עשית. נבע ממנו טוב לב בסיסי. חמלה אנושית פשוטה וטובה.

אתה לא עשית זאת עבור דניאל ואילון. אחזת את בקבוק המים, עמדת איתן, אפילו לא היית צריך לשבת מההלם, ומעל לגופו הפצוע של דניאל שתית מים לדילול האלכוהול. שתית ושתית ושתית. הייתה גם סיגריה שאחרי. ומנטוס. כי אין כמו מנטוס אחרי סיגריה שאחרי. מעל פצועים. מעל הרוגים. זה באמת לא משנה לך.

בתמונה רואים שגופו של דניאל מטושטש בכוונת מכוון. אתה לא היית צריך כל טשטוש של המראות האנושיים הקשים. זירת המוות היא אנמית עבורך. ילד מת ממעשיך, ילד נוסף נפצע ממעשיך, וכלום. מאומה. הטשטוש היחידי שאתה שואף אליו הוא טשטוש עקבות האלכוהול בדמך. הדאגה היחידה שלך היא לשלמות המכונית ההרוסה. המציאות הקשה של בני האדם בהם פגעת אנושות אינה משפיעה עליך כהוא זה, ואילו החפצים – המכונית – הם אלו ששברונם מטלטל אותך. בני אדם מתים או פצועים ממעשיך – לא; חפצים – כן.

על השמשה נותרו שערות ראשו של אילון. גולגולתו של אילון פיצחה את השמשה מעוצמת ההתנגשות. שערות ראשו של אילון נלכדו בין שברי השמשה. גם זה לא הסיט אותך מאטימותך.

עוברי אורח מיררו בככי כשראו את אילון המת בזירה. העידה כאן אסנת שראתה את אילון שוכב בתנוחת עובר, ובכתה בכי של כאב אנושי, הן בזירת הדריסה והן במהלך עדותה בבית המשפט.

גם אחות חדר המיון שלא הכירה את אילון או אותי סיפרה לי שבכתה נוכח מראהו, עם החיוך הקטן על פניו, בשעה ששכב מת מולה. ואילו אתה – שותה ושותק, שותה ומדבר בטלפון, שותה ומשבש, שותה

ומבקש עזרה לעצמך, שותה ודואג לחפצים, שותה ולא מצטרף לחיפושים אחר אילון המוטל לבד בחושך ומדמם למוות.

הפקרת את אילון לדמם למוות. הדם אזל מגופו משבר בגולגולת שנגרם מהפגיעה. קצין החקירה העיד במשפט שלהערכתו, נהגת במהירות של כמאה קמ"ש. בעוצמה רבה מאוד פגעת באילון. הבן אדם שהעפת למרחק של 26 מטר היה אילוני שלי. ראית שאתה מעיף אותו. ראית את מכוניתך דורסת אותו בעוצמה. שניות ספורות לאחר שדרסת את אילון ודניאל, בשעה 1:09 כבר התקשרת בטלפון שלך. לא למד"א. לא למשטרה. לחבר שלך, אותו חבר שהזהיר אותך רק כמה דקות קודם לבל תנהג כי אתה שתוי מאוד.

את אשר הוא יגור ממנו – בא לנו. "העפתי בן אדם" שחת לו. "עשיתי תאונה של החיים" הוספת.

אילון נמצא בזירה בשעה 1:19 דקות. הנה התמונה מהעלאתו על האמבולנס. בכל הזמן הזה, אתה יודע שהעפת אותו הרחק, ואתה לא אומר מילה. גם כאשר מתחילים לחפש אותו, אינך מסייע בהכוונה לאן העפת אותו. נותן לו למות. למות לבד. למות בחושך. למות מאיבוד דם רב. למות בגסיסה איטית. למות. כי זה לא נוגע אליך.

צפיתי בכך מדקלם את החרטה. דקלום נטול כל רגש. הכתבה. בסוף הדקלום אתה מניע קלות את ראשך לשמאל, תנועה של 'כאילו'. כאילו חרטה. יש אפילו עווית קלה של חיוך.

לא רק שאין כל הבעת חרטה בקולך, במבע פניך, בשפת גופך, אלא אתה נראה משועשע, מרוצה כאילו שאתה מצליח לעבוד על כל השומעים ורואים. אז לא הצלחת גם בזה.

<https://youtu.be/JFsV2Xkj0Bk?t=112>

צר לי עליך, משום שאתה כנראה לא תדע לעולם את הדבר היחידי שכל יצור חי חווה ומתמלא ממנו: רגשות אנושיים. אהבה, עצב, חמלה. גם חיות חוות רגשות דומים.

אבל בלי כל קשר לכך, הריקנות והאטימות הרגשית הזאת מלמדת כמה אתה מסוכן לחברה. כמה אסור לך לבוא בקהל. איזה מום מסוכן טבוע בך, מבית אבא ואמא. בני אדם הם אוויר מבחינתך. אמצעי. אין בך נקיפות מצפון. אין בך חרטה. אין בך מאומה, לבד מרוע מוחלט.

רצה מי שרצה שכל העולם יראה איזה אדם שפל אתה. רצה הגורל, ואתה זה שסיים את חייו של הילד המדהים שהיה לנו. רצה הגורל ותיעדת את שתייתך ונהיגתך במקביל, תועדת על מצב שכרותך ועל מסוכנותך והאלימות הרבה הטמונים בך. הוקלטת אומר שאתה אחרי בקבוק בלוגה, הוקלטת מוזהר שאתה מסוכן לציבור בשל נהיגתך בשכרות, הוקלטת צועק על חבריך בגנאי שהם סחים' בשעה שאתה הוא, לדעתך, האיש הנכון במקום הנכון. ועוד הוקלטת שואל בחרדה אודות הביטוח המקיף.

צולמת שותה בשלווה מים מעל גופו הפצוע של דניאל.

עמדת בלי נוע כשהעפת את אילון למרחק של 26 מטרים, כשראשו חוטף את הפגיעה מהמכונית בה נהגת. נשמעת אומר 'העפתי בן אדם', ותיעדת את עצמך שזה אפילו לא מעניין אותך מה קרה לו ולדניאל. הפקרת אותו לדמם למוות, את הילד שלי, רצחת אותו והבאת אותו למות בחושך, לבדו, כואב ומאבד דם, עד אובדן.

כל התיעוד הזה בא להראות לכל איזה מין אדם אתה. מה מרושעים מעשיך. כמה אתה מסוכן.

אם לא די בכל אלו אז העובדה שנולדת בתאריך זהה לתאריך הולדתו של אילון - 5 באפריל - היכתה בנו. רוצח ונרצח נולדו באותו התאריך. אחד סיים את חייו של האחר. אחד מת ואחד ממשיך לחיות.

אילון הוא קורבןך לדיראון עולם. הוא לא רק שילם בחייו כדי להרחיק אותך מהחברה, אלא בגופו מנע מהחברה אסון גדול יותר שלבטח היית גורם לו היית ממשיך להלך חופשי. כי כך זה אצל הרשעים - אין מעשים טובים.

הציבור אפוא, צריך לא רק להודות עד קץ הימים לאילון, אלא גם להביא לכך שאתה תורחק מהחברה, מבני אדם, לשנים רבות, למקסימום האפשרי, כדי למנוע את הקטל שביכולתך לגרום בקלות כל כך.

מה היה לנו עוד בשנתיים האלה של הליכים משפטיים: שחרור ממעצר ביום ההריגה, החזרה למעצר, שחרור למעצר בית, אכזבה ותסכול מכתב אישום שחסר את עבירת ההפקרה, ניסיונות רבים להשתחרר ממעצר הבית ולזכות להקלה ממנו, עתירה לבג"צ נגד אי הכללת עבירת ההפקרה בכתב האישום, התייחסות להצעה להסדר טיעון, וכאילו לא די בכל אלו – בא גם תיקון החקיקה בעניין עבירות ההמתה והפחית את העונש המירבי...

וזה לא הכל: שמיעת שקרים על גבי שקרים וטענות סרק אינסופיות. מלל אינסופי שהוא עלבון לאינטליגנציה וחוסר כבוד מינימלי להליך המשפטי, לכאבם של השומעים, לאלו שאילון קרוב לליבם...

התארכות המשפט בשל טענות כוזבות אודות אשמתו של הכביש, אשמת שעון המים של עיריית תל אביב, טענות מצוצות מן האצבע על צמיג לקוי, הויריקום שלא היה, אודות מכשיר הינשוף שקרס פעם אחר פעם נוכח נשיפותיו רוויות האלכוהול שהיה בפיו של הרוצח, והיווה אבן שואבת לבדותות נוספות של החבורה.

עשרות רבות של שעות שבוזבוזו לשווא, שמלכתחילה היה ברור שהן שקר מוחלט, כפי שקבע בית המשפט. שעות אלו היו שעות ייסורים עבורי. הפרוטוקולים של זקני ציון כאילו נכתבו לנגד עיני, ואני מצווה להחריש. אין אמת. בהיכל המשפט – לא כל שכן מחוצה לו – השקר הוא המולך. חברה לה חבורה שהצליחה לא להוציא מילה אחת של אמת מפיה. אפילו לא אחת. חבורת השקר.

ללמד סנגוריה איננה לשטוח שקרים בפני בית המשפט. הדורס למוות של אילון ניצל את הזכות השמורה לכל נאשם, ויהיה הרוצח הנקלה והשפל ביותר, אך ורק לרעה. מששתה והרג, הפקיר ושיבש, עבר למסע השואף להתל בבית המשפט, ואגב כך רמס שוב ושוב את כאב אובדנו של אילוני שלנו, כאילו אין מדובר בבית משפט אלא בקרקס, שבו לאחזת עיניים יש קהל אוהד, והאמת היא סחורה פגומה. הקרקס של אלי לא זכאי.

רק אם חבורת השקר הזאת תלמד שהתנהלותה לכל אורך המשפט הייתה כנעיצת סכינים בנפשנו המדממת, רק אם היא תפנים שלשקר בבית המשפט, לבית המשפט, לנו ההורים, למשפחה ולחברים, שראו את הקולות, ראו את פניו של אילון באבו-כביר, רק אם חבורת השקר הזאת תתוגמל כגמולה, יחול שינוי אצלה ואצל הסובבים אותה ובקהל ישראל.

כבוד השופט, שלח אותו לשנים רבות בכלא. אין אדם זכאי לרחמים, מן השמיים ומן הארץ, אם אין הוא מבין ומפנים את מעשיו הנפשעים.

היעתרות לבקשה להקלה, לכף זכות, איננה יכולה לבוא ללא התנהגות מוסרית בסיסית. כל מנהגי הקורבנות ביהדות בנויים בתפיסה הזאת. המבקש חמלה אנושית, צריך לדעת לחמול, צריך להיות מסוגל לחמול.

כבוד השופט, שלח אותו למירב השנים בכלא שניתן לגזור, לא רק כדי לגמול לו על המוות של אילון, אלא כדי להציל אותנו מפניו, אדם רע ומסוכן לבני אדם.

שלח אותו לרצות עונש מאסר ממושך כדי שלא יוכל להרע עוד לילדים ולמבוגרים. הוא הרע כל כך הרבה פעמים בעבירותיו השונות לאורך חייו [השתמטות משירות צבאי ללא כל קשר לתורתו אומנותו, אם כבר – שקרנותו אומנותו, עבריינותו אומנותו]. הוא פגע למוות באילון ופצע קשות את דניאל. אילוני נלקח מאיתנו הוריו, מאחיותיו, סבו וסבתותיו, דורותיו ודודיו, בניהם ובנותיהם, מהמשפחה המורחבת של הוריי, מחבריו הרבים, כולם כולם נפגעו קשות ממעשיו, עד שאין כל מקום לסלחנות, לרחמים, להקלה כלשהי, אלא למלוא חומרת הדין על כל מעשה ומעשה שעשה, על כל עבירה ועבירה שעבר.

בידך, אדוני השופט, להציל נפשות מפני אדם ערל לב ומסוכן זה. הוא לא תלמיד בתלמוד תורה אלא עבריין מועד. הוא איננו אדם ירא שמים. הוא אף איננו ראוי ליחס הניתן לבן אנוש משום שאיננו חש כל רגשות אנושיים, הוא חסר עכבות או מעצורים בכל מעשיו.

פטור את כולנו מחברתו של זה, למשך כל השנים שאפשר, והשמע קול חד וברור, כפי שכתבת והקראת בהכרעת הדין, שהחברה אינה יכולה לשאת בקרבה נוכחותם של רוצחי כבישים כאלו. בכך, אני משוכנע, תציל נפשות הרבה.

שלח אותו מאיתנו אל בית הסוהר למשך הזמן המירבי, לא משום שזה יחזיר את אילון, אלא מפני שזה יכול לקרות לך, לסניגור או לכל אדם, ממנו או מכל "מפרקי הבקבוקים".

אמרו חכמים: כל המאבד נפש אחת, מעלים עליו כאילו איבד עולם מלא; וכל המקיים נפש אחת, מעלים עליו כאילו קיים עולם מלא.

איבדתי נפש אחת, ואיבדתי עולם מלא.

אתה, אדוני השופט, יכול לקיים ולו נפש אחת, ותקיים עולם מלא.

ואסיים בשיר:

כמו ירח מתמלא ומתרוקן

אתה קרב ומתרחק, אבל הלב שלי יוצא אליך,

אין יום אחד שיעבור,

בלי שאחשוב עליך.